

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízdila, v právní věci žalobce: **J. R. A. (O.),** zastoupen Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 Ad 71/2011 - 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna právní zástupkyně žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se určuje** v částce 968 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

Žalobce, (dále „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým bylo odmítnuto jeho podání, jehož prvou větou se domáhal (proti rozhodnutí čj. X) výplaty 130 % minimálního platu ve Francii, druhou větou splnění povinnosti vyplácet mu penzi do devátého dne v měsíci předem. Rukou psaným textem doplnil na toto podání (bez data, přijaté podatelnou žalované 1. 8. 2011 a podatelnou městského soudu dne 2. 8. 2011): „*Podávám tímto na vás novou žalobu u soudu a stížnost u kriminální policie pro krádež a podvody vaší instituce.*“

Městský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 19. 9. 2011, č. j. 1 Ad 71/2011 - 7, doručeným stěžovateli 27. 9. 2011, k doplnění nejasného podání, a uvedl přesně v čem

má doplnění spočívat. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel dalším podáním, ve kterém odkázal na jeho nezákonné držení v České republice do 30. 10. 1980, a částku 130 % minimální mzdy definoval jako odškodné za nucené práce.

Stěžovateli byla usnesením městského soudu z dne 11. 10. 2011, č. j. 1 Ad 71/2011 - 43, ustanovena právní zástupkyně Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová, a to po zjištění, že stěžovatel pobírá invalidní důchod ve výši 420 EUR a sociální podporu ve výši 310 EUR. Rovněž této zástupkyni bylo doručeno usnesení městského soudu ze dne 7. 11. 2011, č. j. 1 Ad 71/2011 - 51, s výzvou k doplnění původního nejasného podání, obsahově prakticky identické s usnesením ze dne 19. 9. 2011.

Přípisem ze dne 20. 1. 2012 sdělila Mgr. Rezková Dřímalová městskému soudu, že jím požadované doplnění nejasného podání nemůže provést, neboť k tomu od stěžovatele nezískala potřebné podklady a „*z obsahu korespondence pana A. nevyplývá, čeho se po žalované České správě sociálního zabezpečení domáhá*.“ Následně vydal městský soud kasační stížností napadené usnesení, kterým žalobu stěžovatele odmítl s odkazem na to, že jeho podání nebylo doplněno tak, aby byla jasné, čeho se domáhá v rozsahu projednatelném soudem jednajícím ve správním řízení.

Kasační stížnost

Stěžovatel podal proti usnesení městského soudu včasnou kasační stížnost a navrhl napadené usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Explicitně se dovolal kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), přičemž ve zdůvodnění kasační stížnosti zdůraznil, že pro odmítnutí žaloby nebyly splněny zákonné podmínky, neboť z jeho podání bylo jasné, že se domáhá přiznání invalidního důchodu ve výši 130 % nejmenšího platu ve Francii.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaná navrhla kasační stížnost zamítnout s odkazem na závěry vyplývající z řízení a rozhodnutí ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 44/2011, ve která byl řešen prakticky identický případ stěžovatele.

Posouzení Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud ověřil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 105 s. ř. s.) a proti napadenému rozhodnutí je přípustná z hledisek vyjádřených v § 102 a § 104 s. ř. s. Vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), přezkoumal napadené usnesení městského soudu a řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž nezjistil vady, pro které by musel napadený rozsudek zrušit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 část věty za středníkem s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, jaký význam je připisován rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2011, č. j. 3 Ads 44/2011 - 89, je namístě zdůraznit a následně interpretovat skutečnost, že byl vybudován na dvou důvodech. Jednak konstatoval, že tehdy projednávaný návrh byl podán dříve, než bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí správního orgánu o námitkách proti rozhodnutí o přiznání důchodu, tudíž stěžovatel ani nemohl vyčerpat opravné prostředky v řízení před správním orgánem, a bylo namístě žalobu odmítnout jako nepřípustnou podle § 68 písm. a) s. ř. s. Dále se Nejvyšší správní

soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že ten se marně snažil postupem dle § 37 odst. 5 odstranit vady podání *„s cílem najít návaznost na správní soudnictví, avšak bezvýsledně...“*. Z tohoto důvodu městský soud žalobu posoudil jako samostatný návrh, nikoli jako žalobu ve správním soudnictví, kterou správně odmítl dle § 46 odst. 2 s. ř. s., uzavřel tehdy Nejvyšší správní soud.

Uvedené důvody v nyní posuzované věci nelze chápat identicky. U prvního z nich není situace totožná proto, že návrh byl stěžovatelem rozhodně podán po doručení rozhodnutí ze dne 15. 4. 2010, čj. X o námitkách proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2010, č. j. X, tedy po 24. 10. 2010. Stejný však není ani druhý důvod, neboť nyní napadeným usnesením městského soudu byla žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z toho důvodu, že nebyly splněny podmínky řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn. Soudu se nepodařilo zjistit, čeho se stěžovatel domáhá, a to ani poté, kdy byl k odstranění uvedené vady vyzván podrobně formulovanou výzvou.

Stěžovatel namítá jediný kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., zákonem definovaný jako nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Městský soud vycházel z nejasnosti stěžovatelova návrhu, operujícího s požadavkem, který skutečně není možné jednoznačně identifikovat jeho právní a skutkovou povahou. Nelze vyloučit nějaké žalobcovo přesvědčení o existenci jeho nároku na invalidní důchod také od České republiky, byť se vymykající zákonné úpravě dle zákona č. 155/1995 Sb., stejně tak je ovšem možné, že se jedná o nějaký samostatný nový návrh (jak sám stěžovatel uvedl a uváděl i v řízení ve věci sp. zn. 3 Ads 44/2011 tohoto soudu), projednatelný ovšem v řízení před soudy jednajícími v občanskoprávních věcech. Rozhodně tedy není ze stěžovatelova návrhu jednoznačně patrné, pod jakou hmotněprávní úpravu spadá, respektive ve které jurisdikci (soudy jednající ve správním nebo občanskoprávním soudnictví) má být projednán.

V takovém případě bylo zcela namístě trvat na odstranění uvedených nejasností. Městský soud k tomu také použil odpovídající formu usnesení (ze dne 12. 9. 2011, č. j. 1 Ad 71/2011 - 7, doručené stěžovateli dne 27. 9. 2011) s výzvou k odstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.), obsahující podrobnou specifikaci, jak má doplnění návrhu vypadat. Městský soud rovněž stěžovatele poučil o důsledku marného uplynutí lhůty k odstranění vad podání, spočívajícího v odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jestliže tedy stěžovatel výzvě městského soudu nevyhověl a neučinil tak ani prostřednictvím právní zástupkyně, která mu byla k ochraně jeho práv ustanovena, a jestliže pro tuto skutečnost nebylo možné jeho návrh projednat, postupoval městský soud správně, když neprojednatelný návrh odmítl. V tomto případě také městský soud správně svůj postup odůvodnil odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Městský soud návrh stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zcela v souladu se zákonem, kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) tedy naplněn být nemůže a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech tohoto řízení Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný a právo na náhradu nákladů mu proto nepřísluší. Žalované žádné náklady v rozsahu, převyšujícím náklady z její běžné úřední činnosti, nevznikly.

Stěžovateli byla ustanovena zástupkyně podle § 35 odst. 8 s. ř. s., jejíž odměnu za zastupování v takovém případě platí stát. Ve fázi řízení o kasační stížnosti přísluší této zástupkyni odměna za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) ve výši 500 Kč (§ 9 odst. 2, § 7 bod 3. vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2012 /„advokátní tarif“/) a náhrada hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), navýšené o 21 % (zástupkyně stěžovatele je plátkyní DPH), tedy o 168 Kč, takže celkem se jedná o částku 968 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu